

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Unia Europejska jest zobowiązana do zachowania różnorodności biologicznej Ziemi, jako strona Konwencji o różnorodności biologicznej oraz na mocy art. 3 ust. 5 TUE. Zaskarżone rozporządzenie znacznie zahamuje wszystkie wysiłki odnoszące się do ochrony różnorodności biologicznej roślin i w związku z tym jest sprzeczne z wymienionym zobowiązaniem międzynarodowym.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżony akt opiera się jedynie na art. 192 ust. 1 TFUE. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wybór podstawy prawnej aktu Unii musi opierać się na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej W zakresie w jakim omawiany akt zmierza do ustanowienia środków zapewniających zgodność użytkowników na rynku wewnętrznym Unii z przytoczonym wcześniej protokołem, podstawą prawną omawianego rozporządzenia powinien być art. 114 TFUE. Wybór podstawy prawnej wywołuje skutki co do treści aktu, a zatem ma zasadniczy wpływ na proces legislacyjny, gdyż cele, dla realizacji których te podstawy prawne mogą zostać użyte są całkowicie odmienne.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że omawiane rozporządzenie całkowicie narusza zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE w zakresie w jakim: po pierwsze dane ilościowe zawarte w ocenie wpływu nie przełożyły się w żaden sposób na wnioski, które oparto wyłącznie na argumentach „jakościowych”; po drugie całkowicie pominięto fakt, że sektor hodowli roślin zostanie poważnie i wyraźnie dotknięty z tego powodu, że zasoby genetyczne stanowią istotę tego sektora, a nie jedynie podrzędny aspekt jego działalności; po trzecie rozporządzenie skutkuje całkowicie nieproporcjonalnym ograniczeniem art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; po czwarte nakłada na sektor hodowli roślin de facto nieograniczony w czasie obowiązek rejestrowania i przechowywania informacji na temat działalności tego sektora; wreszcie dostępne są mniej kosztowne rozwiązania, co wynika z Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie wywołuje stan całkowitej niepewności hodowców roślin co do prawa w zakresie w jakim po pierwsze: zakres stosowania rozporządzenia zależy od tego czy państwa zdecydują się zachować suwerenne kompetencje odnośnie do zasobów genetycznych; po drugie rozporządzenie zawiera definicje, które można interpretować w różny sposób, nie pozwalające stwierdzić czy należy uznać, iż zasoby genetyczne zostały „wykorzystane”; po trzecie z faktu różnych możliwych interpretacji rozporządzenia wynika ryzyko de facto retroaktywnego stosowania rozporządzenia; wreszcie, rozwój dobrych praktyk jedynie „może” ograniczyć ryzyko braku zgodności użytkowników podlegających zaskarżonemu rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz. U. L 227, s. 1)

**Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding i in. przeciwko
Parlamentowi i Radzie**

(Sprawa T-560/14)

(2014/C 388/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV (Hoorn NH, Niderlandy); Agriom BV (Aalsmeer, Niderlandy); Agrisemen BV (Ellewoutsdijk, Niderlandy); Anthura BV (Bleiswijk, Niderlandy); Barenbrug Holding BV (Oosterhout, Niderlandy); De Bolster BV (Epe, Niderlandy); Evanthia BV (Hoek van Holland, Niderlandy); Gebr. Vletter & Den Haan VOF (Rijnsburg, Niderlandy); Hilverda Kooij BV (Aalsmeer, Niderlandy); Holland-Select BV (Andijk, Niderlandy); Könst Breeding BV (Nieuwveen, Niderlandy); Koninklijke Van Zanten BV (Hillegom, Niderlandy); Kweek- en Researchbedrijf Agirco BV (Emmeloord, Niderlandy); Kwekerij de Wester-Bouwing BV (Rossum, Niderlandy); Limgroup BV (Horst aan de Maas, Niderlandy) i Ontwikkelingsmaatschappij Het Idee BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. de Jong, P. Vlaemminck i B. Van Vooren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Dz.U. L 150, s.59); oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów, które zasadniczo są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-559/14 *Ackermann Saatzucht i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie* lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2014 r. – Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-636/14)

(2014/C 388/24)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato, G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności ogłoszenia o naborze na stanowisko dyrektora centrum tłumaczeń dla organów Unii Europejskiej (Luksemburg), grupa zaszeregowania AD 14 (COM/2014/10356), opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 17 czerwca 2014 r., C 185 A;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko ww. ogłoszeniu o naborze w zakresie, w jakim kandydatury powinny być koniecznie prezentowane w języku angielskim, francuskim i niemieckim.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 18 i 24 ust. 4 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1 i 2 rozporządzenia 1/58, art. 1 d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego (znajdującego analogiczne zastosowanie do personelu tymczasowego i powoływanego w zaskarżonym ogłoszeniu):
 - w tym zakresie utrzymuje się, że poprzez odesłanie do strony internetowej Komisji, która zawierała takie wiążące postanowienie, ogłoszenie nałożyło na kandydatów wymóg przedłożenia życiorysu i listu motywacyjnego obowiązkowo w języku angielskim, francuskim lub niemieckim, a nie w jakimkolwiek języku urzędowym Unii.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i lojalnej współpracy (art. 4 akapit trzeci TUE):
 - w tym zakresie utrzymuje się, że mimo tego, że podczas procedury wydawania spornego ogłoszenia Komisja udzielała formalnych zapewnień rządowi włoskiemu, iż ww. dyskryminacja językowa zostanie usunięta, to przyjęła jednak inne postępowanie przy redagowaniu ogłoszenia i przy przygotowywaniu zasad funkcjonowania strony internetowej, do której ogłoszenie odsyła odnośnie do prezentacji kandydatur.